

24. évközi vasárnap 2011.

Bevezetés

A mai, 24. évközi vasárnap evangéliumi szakaszában Péter apostol azon kérdésére, hogy hányszor kell megbocsátania az ellene vétőnek, az Úr Jézus azt válaszolta, hogy nem hétszer, hanem hetvenszer hétszer, azaz nagyon sokszor, mindig.

A szentmise kezdetén vizsgáljuk meg lelkiismeretünket! Mi hányszor bocsátottunk már meg az ellenünk vétőknek? Megbocsátottunk-e mindig? Vagy van még olyan, akinek nem bocsátottunk meg? Tegyük meg, amit meg kell tennünk, hogy nekünk is megbocsásson az Úr.

Kirie litánia

Urunk, Jézus! Bocsásd meg másokat megbántó szavainkat és tetteinket! Uram irgalmazz!

Urunk, Jézus! Oltsd ki lelkünkől a harag és gyűlölködés érzelmeit! Krisztus kegyelmezz!

Urunk, Jézus! Add meg nekünk a testvéreinkkel történő kiengesztelődés kegyelmét! Uram irgalmazz!

Evangélium után

Ismerjük a meg nem bocsátás, a harag, a gyűlölet, a bosszú pusztító következményeit. Naponta hallunk róluk. Teli van a világ gyűlölködőkkel, harcoló felekkel. A szépkorú testvérek tudják, hogy a második világháború befejeztével nem fejeződtek be a háborúk. Vannak, akiknek érdekük a háború hol itt, hol ott. Mindig ott, ahol lehetőséget látnak az értékes ásványkincsek a fekete arany, az édesvíz megszerzésére. Ezért ugratnak össze egy országon belül is különböző társadalmi és etnikai rétegeket. Ezért harcolnak egy-

más ellen a különböző nyelveket beszélő, különböző vallásokhoz tartozó népcsoportok, a különböző társadalmi rétegek, a munkaadók és munkavállalók, a harácsolók és a kisemmitettek, a szabadelvűek és konzervatívok, nemzetietlenek és nép-nemzetiek.

A kegyetlen türelmetlenség, a harag és a gyűlölet nem csak népek és társadalmi rétegek között pusztít, hanem a rokonok, a szomszédok, a munkatársak és a családtagok között is.

Feltűnő, hogy a vitázó felek közül legtöbbször egyik sem érzi magát hibásnak. Mindig mások a hibások. Elismerjük, hogy a világ bűnös, s erkölcsi válságban van. De büntudattal csak ritkán találkozunk, hiszen kioltották, s magát a bűn fogalmát is. Nincsenek bűnösök, csak éppen tombol a bűn. Az ember a bűn zsákutcájába került, de tudni sem akar róla. Óriási összegeket költ fegyverekre, katonákra és rendőrökre, a törvények és paragrafusok szövevényével veszi körül magát, csak-hogy ne kelljen önmagán változtatni, s ne kelljen küzdenie rossz hajlamai ellen. Elfelejtí, hogy a gyűlölet és a bosszú ellenszere a könyörület, az irgalom, a megbocsátás és a szeretet.

Mi hívő keresztények a jézusi tanítás alapján belátjuk, hogy a viszálykodásoknak csak akkor szakad vége, ha készek vagyunk egyénileg és szívből megbocsátani. Másképpen magunk sem nyerhetünk bűnbocsánatot Istentől: „Bocsásd meg vétkeinket, amint mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek” – imádkozzuk a Miatyánkban.

Tudjuk, hogy a szeretet és irgalom gyakorlása nem könnyű feladat. Nem könnyű szívből megbocsátani. Nem könnyű megbocsátani a kiállhatatlan szomszédnak, az okvetetlenkedő munkatársnak, a rágalmakat szóró jóakaróknak. A hasonló nehézségeket ismerhette maga Péter apostol is. Ezért kérdezte a Mestertől: Mennyiszer bocsássunk meg hát embertársainknak? Talán még hétszer is? – Az Úr Jézus a mai evangéliumban azt tanítja, hogy még ennél is többször kell megbocsátanunk az ellenünk vétőknek. Nem hetvenszer hétszer, nem 490-szer, hanem mindig újra és újra. Meg kell bocsátanunk embertársainknak, mert Isten is újra és újra megbocsát nekünk, ha mi is újra és újra megbocsájtunk másoknak.

De vajon hogyan jár el az ember? Úgy, ahogyan az evangéliumi szolga. A mai evangélium hasonlata szerint a király tízezer talentumot, szinte visszafizethetetlen adósságot engedett el adós szolgájának. A szolga – a mai értelemben vett miniszter – mesebeli összeggel tartozik a királynak, olyan összeggel (10 ezer talentummal), amely ma az államadóssággal vethető össze. (Fogalmunk sincs arról, hogy mekkora ez a 24 ezermilliárd forint adósság. Ebből az összegből minden magyarnak közel két és fél millió forintot, vagy a Föld minden lakójának 25 ezer forintot lehetne adni.) Mivel nem tudja megadni, a király az akkori szokásoknak megfelelően el akarja adni miniszterét és családját rabszolgának. Ezért a minisztere könyörgőre fogja a dolgot. Erre a király elengedte ezt a ha-

talmas tartozást. Megbocsátása hártatlan – akárcsak Istené. Viszont a szolga még arra sem volt képes, hogy elengedje szolgatársának a száz dénárt, amellyel tartozott neki. Még egy napi bér árát sem volt képes elengedni adóstársának. S kíméletlen kegyetlenséggel és szívtelenséggel börtönbe záratta a nálánál sokkal szegényebbet.

A példabeszédben szereplő király, a Mennyei Atya akármekkora nagy tartozást, adósságot elenged. Mindenféle büntetést megbocsát, csak egyet nem tűr el: a kegyetlenséget és szívtelenséget. A példabeszéd különlegessége azonban éppen az, hogy arra akar rádöbenteni bennünket, hogy sokszor mi vagyunk az a szívtelen szolgatárs, akik nem tudunk megbocsátani másoknak. Mi sem vagyunk semmivel sem különbek a szívtelen szolgánál, ha a bennünket ért sérelemre sértéssel válaszolunk, ha rossz szóra rosszal válaszolunk.

Ha gyöngeségnek tekintjük a megbocsátást. Pedig a megbocsátásnál nincs nemesebb emberi cselekedet. A megbocsátás isteni dolog. Az ember csak akkor képes rá igazán, ha Istenből él és így átérzi, hogy maga is mennyire rá van utalva Isten irgalmára. Bocsássunk meg hát az ellenünk vétkezőknek ne csak hetvenszer hétszer, hanem újra és újra, hogy nekünk is megbocsáthasson a Mennyei Atya, s így kiengesztelődve egymással és Istennel, békésebb és szebb lesz majd mindannyiunk élete hazában.

Ámen

F. F.